

DŽENIFER BONET

JEDNO LETO
U MONTE KARLU

Sa engleskog prevela
Milica Cvetković

Beograd, 2024

Posvećeno Iv Pejdž, koja je volela svoje posete Monaku.

Počivaj u miru.

Mama.

1.

– Nanet, dan je bio savršen. Mnogo mi je drago što si pristala da nam budeš organizator venčanja. Sjajno si to obavila. A što se tiče ovog mesta – Vanesa je pokazala rukom oko sebe – nema romantičnijeg. Ralf i ja ne možemo dovoljno da ti se zahvalimo što si ga pronašla – rekla je i čvrsto zagrlila prijateljicu.

Stajale su u velelepnom predvorju hotela *Dajmond park*, gospodske kuće iz osamnaestog veka koju je pronicljivi hotelijer kupio i pretvorio u najpoželjnije mesto za venčanja u Južnom Devonu. Nekada dom lokalnog aristokrate, kuća je stajala na kraju prilaza oivičenog visokim srebrnim brezama, na čijim granama danas, doduše, nije bilo srebrnastog lišća koje leti šušti poput žubora vode. Privatna kapela, smeštena usred poljane pokrivena visibabama, s pogledom koji se pruža niz devonširska polja prema udaljenoj reci Dart, koja blista na kasnom popodnevnom zubatom suncu, istakla se kao savršeno mesto za Vanesino i Ralfovo zimsko venčanje.

Nanet se osmehnula svojoj prijateljici i poslodavki. – Moram priznati da me je priprema tvog velikog dana zabrinula. Odavno nisam radila ništa slično – rekla je i dodala: – Pitala sam se da li sam i dalje sposobna za ovo.

– Sjajno si obavila posao. U to nema sumnje – rekla je Vanesa.

– Bila si prelepa mlada – odvrtila je Nanet.

– Dobro, a sad je dosta uzajamnih pohvala. Moram hitno da razgovaram s tobom.

Nanet ju je zabrinuto pogledala. – Zar to ne može da priče-
ka dok se ne vratiš? Bićeš odsutna samo za vikend, a trebalo bi
da kreneš za deset minuta – rekla je Nanet, pogledavši na sat.
– Ralf se sigurno pita gde mu je nevesta?

– Zna da sam s tobom. Važno mi je da porazgovaramo pre
nego što odemo. Moram nešto da te zamolim. – Vanesa je po-
gledala Nanet. – Znaš da Ralf priprema onaj veliki filmski pro-
jekat za Amazoniju?

– Rekao mi je da mu je to dosad najveći projekat – rekla
je Nanet, setivši se kako je Ralf bio sav oduševljen. – Zaista je
zagrejan za taj film, jelda?

– Želi da pođem s njim. Proveli bismo jednonedeljni zaka-
sneli medeni mesec u Brazilu, a onda bih se pridružila njegovoj
ekipi na snimanju dokumentarca u prašumi.

– Svih pet meseci? – Nanet je pogledala prijateljicu razro-
gačenih očiju. Lično nije mogla ni da zamisli da provede toliko
vremena u prašumi, daleko od civilizacije.

Vanesa je klimnula glavom.

– Šta ti misliš o tako dugom odsustvovanju? Šta je s blizan-
cima i tvojim poslom? Oh... – shvatila je. – Želiš da te zamenim
dok nisi tu? – Nanet je duboko udahnula. – Ne smeta mi da
brinem o blizancima, na to sam navikla, ali da vodim posao?
Ne verujem da bih to mogla. – Nanet je odmahнула glavom. –
Prirediti venčanje uz podršku čitave tvoje kancelarije je jedno,
a vođenje posla dok tebe nema bilo bi nešto sasvim drugo. –
Vanesa je vodila veoma uspešnu firmu za odnose s javnošću s
raznovrsnim klijentima, od zvaničnih vladinih tela do malih
preduzeća i medija. Nanet je posmatrala Vanesu s nelagodnom.
– Znaš da nisam radila u kancelariji još od... – Slegnula je ra-
menima i nije dovršila rečenicu. – Razmišljala sam o tome da te
posle venčanja zamolim da dođem i neko vreme redovno radim
u kancelariji kako bih se vratila u štos, ali da vodim posao...

– Ne, ne. Ne tražim da vodiš posao – prekinula ju je Va-
nesa. – Kerolajn je više nego srećna da se u moje ime stara o

poslu. Ionako je u poslednje vreme već preuzela više odgovornosti. Ali želela bih da nastaviš da mi čuvaš Pjera i Oliviju.

Nanet joj se osmehnula sa olakšanjem. – Naravno, paziću na blizance dok si odsutna, to nije problem. Ipak, pet meseci je dosta vremena. Šta ako se desi nešto nepredviđeno? Imam li potpunu odgovornost? Šta je s Matjeom? – Nanet nije mogla da ne pomisli na Matjea, oca blizanaca. Zar ne bi trebalo da on vodi računa o devetogodišnjoj deci dok im majka nije tu?

Nastupila je kratka tišina dok je Vanesa petljala oko frezija prikačenih za venčanicu, a onda je uzdahnula i pogledala Nanet u oči.

– Znam da mnogo tražim, ali potrebno mi je da se staraš o blizancima u Monaku. – Vanesa je pomirljivo podigla ruke jer je Nanet delovala užasnuto. – Znam, znam. Zaklela si se da se tamo nikad nećeš vratiti, a ja sam te ubeđivala da nećeš morati. – Oklevala je pre nego što je nastavila. – Matje je pristao da blizanci žive s njim šest meseci pod uslovom da i ti kreneš i paziš ih kao što to ovde radiš za mene. Kaže da je suviše zauzet kako bi pratio decu u školu i dočekivao ih posle nastave.

Nanet se okrenula i ćutke posmatrala kako se gusta magla podiže s reke, prekriva sve i polako se penje prema kape-li i hotelu. Bilo je sve hladnije tog poslepodneva jer su iščezli i poslednji zraci sunca. Vlažan vazduh je strujao oko njih, a stara kapela, čija blizina je inače unosila spokoj – zaogrnutu maglom – pretvorila se u sablasan obris. Nanet je bezuspešno pokušala da spreči drhtaj odbojnosti i na samu pomisao da se vrati u Monako. Bolne uspomene na mesto koje je gurnula u najmračniji kutak uma uskovitlale su joj se u svesti.

– Zar ne može Matje da dođe ovamo? – pitala je i okrenula se prema Vanesi. – Ovde bih drage volje pripazila na blizance.

Vanesa je odmahнула glavom. – Izgleda da ne može. Kaže da trenutno nije u mogućnosti da na tako dugo napusti zemlju. Upravo treba da zaključi neki posao i mora da bude tamo. – Vanesa je obgrlila Nanet oko ramena. – Shvatam da mnogo

tražim. Znam koliko ti je teška i sama pomisao na ponovni odlazak tamo, pa ako ne možeš da se suočiš s tim, razumeću. I Ralf, takođe – rekla je Vanesa. – Ali molim te, razmisli preko vikenda, dok smo Ralf i ja na putu?

Nanet je uzdahnula. – Dobro, obećavam da ću razmisliti. Čak ću to pomenuti Petsi i videti kako reaguje, ali devedeset devet posto sam sigurna da će reći isto što i ja. Jedno gromko: *ne dolazi u obzir.*

Pošto je srećni par krenuo na vikend na ostrvo Berg, gde će odsesti u čuvenom hotelu u art deko stilu, Nanet je ubacila blizance u taksi koji ih je čekao, pa su pošli na stanicu da uhvate voz za Totnes i tamo svi troje provedu vikend s njenom starijom sestrom Petsi. Kako je razlika između njih dve samo deset meseci, a obe su nasledile majčinu kestenjastu kosu i smeđe oči, i za njih su često mislili da su bliznakinje. U njihovom svetu nije bilo sestrinskog suparništva i još odmalena su bile nerazdvojne. Kasnije, kad su ih razdvojile studije – Petsi istorije umetnosti, a Nanet poslovne administracije – i dalje su svakodnevno razgovarale preko *Skajpa* i vrlo brzo su prešle na *Votsap*. Petsi je sa svojom diplomom uspela da dobije posao u britanskoj Nacionalnoj fondaciji, pa je radila kao kustos na nekoliko imanja pod njenom zaštitom. Nanet, koja je volela da putuje, ubrzo se obrela u visokooktanskom svetu trka Formule 1 – na oduševljenje njihovog oca, koji je obožavao taj sport.

Kad su im pre sedam godina roditelji stradali u nesreći na brodu, Petsi i Nanet su tešile jedna drugu i, ako je to uopšte moguće, postale još bliskije. Kad je Petsi upoznala devonširskog farmera Brajana i udala se za njega, pa se skrasila u ulozi farmerove supruge kao da je rođena na selu, insistirala je da Nanet farmu *Blekberi* smatra njihovim porodičnim domom. – Dok se ne udaš, naravno, i ne stekneš vlastiti dom. – No to se nije dogodilo.

Dok je voz jurio devonširskim pejzažom, a blizanci igrali igrice na ajpedu, Nanet je zurila kroz prozor ne videći ništa, duboko utonula u misli. U glavi joj se vrtelo jedno jedino pitanje. Usuđuje li se da se vrati u mesto koje je i dalje progoni u snovima? Povratak u Monako otvorio bi stare rane i podsetio je na ono što je izgubila. Vanesa će svakako razumeti kad joj kaže da nema šanse da se tamo vrati.

Njih dve su se upoznale prvog dana na smeru poslovne administracije na koji su se obe upisale, i odmah su sklopile trajno prijateljstvo. Mnogo toga su prošle otkad se poznaju: potragu za poslom, Vanesinu udaju, rođenje blizanaca, razvod od Matjea i sad udaju za Ralfa. Ne treba ni pomenuti Nanetinu veliku životnu traumu, koju joj je Vanesa pomogla da preživi. Petsi je Nanetina sestra i najbolja prijateljica, ali Vanesa je izbi-la na drugo mesto i čak malo iznad.

Nanet je bila zadovoljna životom u poslednje vreme, iako je, ruku na srce, vodila jednostavan život, maltene životarila. Osećala se sigurno na poslu s ljudima koje voli, doduše posao s malo uzbuđenja. Taj život se sasvim razlikovao od onog u koji je uložila mnogo truda kad je bila mlađa, pre nego što joj je pre tri godine okrutno oduzet.

Pjer i Olivija su imali devet godina i još malo pa im neće biti potrebno njeno stalno prisustvo, no potrebu da donese odluku o svojoj budućnosti odložila je dok oni ne porastu. Vanesina molba ju je podstakla da pomno razmisli i misli su joj se uskovitlale. Uzdahnula je. Razgovaraće o tome s Petsi. Proveriće da li ona smatra kako je povratak moguć i da li je uopšte dobra ideja.

Kad je Nanet izvela Pjera i Oliviju iz voza, Petsi ih je čekala na peronu.

– Zdravo. Ide li sve po planu? Dobro. Olivija, u toj haljini izgledaš kao princeza. Jesi li uživala kao mamina deveruša? Naravno da jesi, pitam koješta. A ti, Pjere, kako si? Deluješ veoma elegantno u tom otmenom sakou. Auto sam parkirala odmah

ispred. Kod kuće smo za petnaest minuta. Pretpostavljam da je dva čekate večeru – ili ste se najeli đakonija na svadbi?

Nanet je bilo dovoljno da samo sluša svoju sestru pa da ostane bez daha. Oduvek se divila brzini kojom Petsi govori, a ponekad joj je bilo teško da ubaci pokoju reč, a kamoli da odgovori na pitanje.

– Venčanje je bilo divno. Baš šteta što nisi mogla da dođeš. Vanesa te pozdravlja. Kako si ti? Ima li novosti? Čini mi se da si se malo ugojila otkad sam te poslednji put videla – brzo je izgovorila Nanet kad je Petsi konačno uzela vazduh.

– Dobro sam. Moje novosti mogu da sačekaju. Kad smo kod težine, ti bi mogla malo da se ugojiš, žgoljavija si nego ikad – reče Petsi sestri, bez ustručavanja. – Nadam se da jedeš kako treba, ili ti je organizovanje venčanja bilo stresno?

Nanet se načas zapitala kakve li sestra ima novosti i odgovorila joj: – Dobro sam. – Pogledala je sestru kad su blizanci otrčali prema automobilu. – Posle moram da popričam s tobom. Treba mi tvoj savet.

Petsi ju je zabrinuto odmerila. Stigli su do automobila, ona ga je otključala, a blizanci su uskočili na zadnje sedište i vezali se. – Dobro.

Nanet se zaista radovala tom vikendu. Shvatila je da je verovatno pod stresom. Bila je zauzeta mnogo više nego što je navikla u poslednje tri godine, i umorila se od silnog uzbuđenja tokom pripremanja i organizovanja venčanja. Blizanci su uvek uživali kad ih vikendom, kad Vanesa mora da putuje zbog posla, ona čuva i dovodi ovamo. Satima bi istraživali šumu i okolna polja i pomagali Brajanu na farmi dok bi ona i Petsi provodile vreme kao što to sestre čine. Petnaest minuta kasnije Nanet je zadovoljno uzdahnula kad su skrenuli na put prema farmi.

– Kako je Brajanova mama? Uživa li u novoj kući? – pitala je Nanet kad su prošli pored besprekorne prizemne kućice na vrhu puta prema farmi.

– Mislim da uživa, ali znaš ti Helen. Prvih nedelju-dve je izluđivala Brajana jer je zahtevala da joj postavlja police i premešta kuhinjske elemente, ali na kraju je dobila sve kako želi, premda kuhinja nikad neće biti kako treba – premala je! Osim toga, naravno, nikad neće uživati tamo kao što je uživala u kući na farmi, iako je godinama jadikovala kako je prevelika, a promaja je na sve strane. U nedelju će, kao i obično, ručati kod nas, pa ćeš čuti sve o manama života u modernoj prizemnoj kućici. – Petsi se osmehnula sestri.

Pošto su blizanci večerali i smestili se svako u svoju sobu, a Brajan se povukao u radnu sobu da svodi račune s farme, Nanet i Petsi su se u dnevnom boravku udobno smestile za sestriinski razgovor.

– Čašu vina da nazdravimo srećnim mladencima? – ponudila je Nanet držeći bocu šampanjca koju je Vanesa insistirala da ponese.

– Malu čašu – rekla je Petsi. – Zapravo, ne bih smela, ali gutljaj neće škoditi malcu, tetka – osmehnula se vragolasto.

– O, čestitam – kazala je Nanet i skočila da zagrlji sestru. – To je tvoja novost? Postaću tetka. Mora da ste ti i Brajan oduševljeni. Znam da ste žarko želeli porodicu. Kad je termin? – Ljubomora joj je žacnula srce, ali brzo ju je odagnala. Doći će i njeno vreme, zar ne?

– Krajem jula, početkom avgusta. Još ne znamo tačan datum, ali znajući kakve sam sreće, biće tačno usred kosidbe. Hoćeš li moći da budeš ovde? Stvarno bih želela da budeš uz mene. Helen je već pripretila kako će se ponovo doseliti da bi pomogla. Obećaj mi da ćeš reći Vanesi kako moraš da budeš ovde. Možeš dovesti i blizance. – Petsi ju je pogledala sa iščekivanjem.

– Biću ovde – obećala je Nanet. – Čak i ako Vanesa i dalje bude kanuom jezdila po Amazonu.

– Vanesa ide na Amazon? – Konačno je jednom izgledalo da je Petsi ostala bez reči.

– Aha. – Nanet je ispričala sestri kako Ralf želi da novopečena supruga postane članica filmske ekipe. Za Petsi se podrazumevalo da će Nanet paziti blizance dok je Vanesa odsutna.

– Vas troje ćete moći redovno da dolazite. O, zaista se radujem narednim mesecima.

Nanet je odmahnula glavom. Ukazao se savršen trenutak da kaže Petsi za Vanesin zahtev. – Bojim se da nećemo moći, Petsi. Matje je pristao da blizanci žive s njim u Monaku dok je Vanesa na putu. – Otpila je gutljaj šampanjca, pa tiho dodala: – Jedini uslov je da i ja dođem s njima.

Petsi je u neverici iskolačila oči. – Nisi valjda ozbiljna? Znam da je prošlo skoro tri godine, i verovatno si se oporavila od traume, ali jesi li sigurna da si duševno dovoljno jaka da se suočiš sa svim tamo? Sigurno ćeš sresti određene ljude, a neke situacije će ti bez sumnje probuditi bolne uspomene.

Nanet je klimnula glavom. Znala je i sama da je Kneževina poput sela, i da se tračevi lako pronose tim ulicama koje odišu bogatstvom. – Znam. Kad je danas posle podne Vanesa to pomenula, prva reakcija mi je bila: *ne, ne i ne*. – Nanet je zamišljeno vrtela piće u čaši. – Vanesa je bila tako dobra prema meni, mnogo joj dugujem. Ako ne prihvatim, činiće mi se da sam je izneverila. Znam da očajnički želi da pođe s Ralfom.

– Ipak sam ubeđena da će razumeti ako joj budeš rekla da ne možeš to da uradiš – kazala je Petsi. – Matje sigurno može tamo da pronade nekoga ko bi pomogao oko blizanaca po nekoliko sati svakog dana posle škole. Zar ne živi u blizini njegov otac, kako se ono zvaše, Žan-Klod? Sigurna sam da bi sa uživanjem provodio vreme sa unucima. Lično smatram da uopšte ne treba da ideš.

Nanet je kratko ćutala, pa je pogledala sestru. – U vozu na putu ovamo razmišljala sam o tome kako bi možda trebalo da odem, da se na izvestan način vratim na mesto zločina. To što su me odande onako brzo otpremili avionom ostavilo je brojna

pitanja na koja nikad nisam dobila odgovore. Ima i mnogo ljudi s kojima nisam stigla da se oprostim.

– Nije mnogo njih ostalo u kontaktu s tobom, zar ne? – navaljivala je Petsi. – Čak ni on, čije ime neću ni pomenuti osim u psovci, iako je tvrdio kako postupa u tvom interesu.

Nanet se trгла. – Možda bih, ako odem, mogla konačno da zatvorim to poglavlje svog života i počnem da gledam u budućnost. Ne mogu zauvek da budem Vanesina domaćica i bebisi-terka, blizanci rastu – rekla je tiho.

Petsi je odmahнула glavom. – O, Nanet. Ako se tako osećaš, ne znam šta da ti kažem ili da predložim. Samo ne želim da ponovo budeš povređena. Bojim se da će ti povratak tamo pasti mnogo teže nego što očekuješ. Da li bi mogla da se nosiš s mogućim optužbama? Ako odeš i bude ti preteško, obećaj mi da ćeš se odmah vratiti ovamo, ako je potrebno i s blizancima.

– Kuda bih inače otišla? – rekla je Nanet tiho. – Pitanje je šta bih radila ako ne pristanem da odvedem blizance u Monako? Bila sam toliko zabezegnuta da se nisam setila da pitam Vanesu šta bi se desilo ako ne pristanem. Šta ako odbijem, a blizanci svejedno odu u Monako? Izgubiću i posao i dom, pa ću morati da pronađem nešto drugo.

– Ma hajde, Nanet. Vanesa se prema tebi oduvek odnosila kao prema članu porodice. To se neće promeniti – kazala je Petsi. – Verovatno će ti ponuditi posao u kancelariji. Svakako te neće izbaciti na ulicu.

– Verovatno si u pravu. – Nanet je uzdahnula i odmerila sestru. – Jesi li dobro? Malo si bleđa – kazala je zabrinuto.

Petsi je spustila čašu s praktično netaknutim šampanjcem. – Izvini. Ne znam zašto ovo zovu jutarnjom mučninom kad mi je muka ujutru, u podne i noću – pa je otrčala prema kupatilu. – Odmah se vraćam. – Nekoliko minuta kasnije vratila se pepeljastog lica. – Ako nemaš ništa protiv, otići ću u krevet. Sutra ćemo nastaviti razgovor.

2.

Nanet je pošla za sestrom uza stepenice jer je rešila da i sama rano legne. Dok je raspakivala kofer u dobro znanoj spavaćoj sobi, ušuškanoj pod strehom, setila se nedelja koje je posle saobraćajne nesreće tu provela uz Petsinu majčinsku brigu i negu. Saobraćajne nesreće koje se sama slabo sećala. Pamtila je samo telesni i duševni bol koji je pretrpela u avionu iz Monaka, dok su njeno telo i njena uspešna karijera ležali u krhotinama. Isto tako razbijeni bili su joj i snovi o udaji i porodici.

Vanesa ju je posetila nekoliko puta. Prilikom jedne posete nekoliko meseci posle nesreće, stigla je s predlogom.

– Izgledaš bolje nego kad sam te prošli put videla – rekla je.

– S obzirom na to da sam bila sva modra i delimično ufačlovana u zavoje, to i nije tako teško. – Nanet se nasmešila. – Kako su blizanci? Posao?

– Pjer i Olivija su dobro, a posao zaista odlično napreduje – odgovorila je Vanesa. – Matje ih je vodio na nekoliko dana u Diznilend. Bio je bedan muž, ali moram da mu odam priznanje – trudi se da bude dobar otac. Jedino žalim što je odlučio da se trajno nastani u Monaku. To pomalo otežava pristup. – Pogledala je Nanet. – Jesi li već smislila nešto za budućnost?

Nanet je odmahnula glavom. – Nisam. Trudim se da prikupim snagu i opet se suočim sa svetom, ali naprosto ne znam odakle da krenem. Telo mi je izubijano i skrhamo, nemam posao, a ušteđevina brzo nestaje. Ne znam da li da se prvo oporavim, pa počnem da tražim posao kako bih stala na noge? Ili da ostanem ovde s Petsi i Brajanom i pronađem posao u kraju.

Ili nešto treće? – Bespomoćno je gledala Vanesu. – Povrh svega ostalog, osećam se kao obična budala.

– Hej, nisi budala. Kad se dogodila nesreća bavila si se veoma složenim i stresnim poslom. Da je Zak Juart imao mrvu čestitosti, podržao bi te, postarao se da ti sačuva posao, a ne bi te šutnuo pre nego što je slučaj stigao na sud. Stvarno, Nanet, prosto ne mogu da verujem da se onako poneo. Pa još sipa so na ranu. Zaboga, pa bili ste vereni. Trebalo je da bude na tvojoj strani.

Nanet je grizla usnu dok je slušala prijateljicu i uzalud pokušavala da spreči suze da joj se slivaju niz obraze. I sama je očekivala da bude tako. Umesto toga, nekadašnji verenik se nije oglasio otkad je otišla iz Monaka. Doduše, videla je naslove povodom nesreće u kojima njega nazivaju herojem, a nju nesmotrenim vozačem.

Vanesa se odmah pokajala i zagrlila prijateljicu. – Izvini, Nanet. Nisam htela da te uznemirim. Samo, uvek se strašno naljutim umesto tebe. – Zastala je pa nastavila: – Šta misliš o tome da se preseliš u Bristol i radiš za mene?

Nanet ju je iznenađeno pogledala. – Potrebna ti je pomoćnica za posao?

Vanesa je odmahнула glavom. – Ne. Kerolajn je sjajna. Potrebna mi je domaćica i neko da pomogne s blizancima. Znam da se nisi za to školovala, ali možda bi ti na izvesno vreme prijala potpuna promena? Predstoji mi nekoliko veoma napornih meseci, pa mi kod kuće treba neko u koga imam poverenja da čuva blizance i vodi računa o svemu.

– Ne nudiš mi posao iz sažaljenja? – pitala je Nanet.

– Nikako. Žongliram između kuće i posla, i očajnički mi je potrebna pomoć. Dovoljno je teško biti samohrana majka, a kamoli kad pokreneš posao i održavaš se iznad vode. Potrebna si mi, Nanet.

– Šta se dešava kad blizanci treba da odu u Monako kod Matjea? Ja ne bih mogla da ih vodim tamo. Ne mogu ni da ih vozim u školu pošto sam ostala bez dozvole – dodala je tiho.

– Matje će morati da dolazi po njih. Nešto ćemo smisliti tako da ne moraš da ideš tamo. A što se tiče vožnje do škole i nazad, ona je samo na deset minuta od nas. Za njih je svakako bolje da šetaju. Ne mogu izdašno da te platim, ali imaćeš svoju sobu, hranu – doduše, bićeš zadužena za kuvanje! Mislila sam da bi to bilo dobro za obe. Za tebe da opet staneš na noge i povratiš se od nedavnih događaja, a za mene da imam nekog od potpunog poverenja, pa da se usredsredim na posao i učinim ga uspešnim.

– Možda bismo mogle da probamo na nekoliko meseci? Da vidimo kako ide – rekla je Nanet zamišljeno. – Samo da te upozorim, nisam neka kuvarica.

– Odlično – rekla je Vanesa. – Škola počinje sledeće nedelje, pa kako bi bilo da sutra pođeš sa mnom? Taman da se smestiš i imaš nekoliko dana da se uhodaš.

Petsi je naredna dvadeset četiri sata bdela nad njom, zabrinuta da još nije spremna da napusti utočište farme, ali zadovoljna što će Nanet opet imati svrhu u životu.

Nekoliko probnih meseci brzo je prošlo i Nanet je, otkrivši da u kućnim poslovima uživa više nego što je smatrala da je moguće, radosno pristala da ostane zastalno. Svakako je bilo manje stresno nego njen prethodni posao lične asistentkinje vozača Gran prija. Obožavala je da čuva blizance i vodi kuću, posebno kad je Vanesa bila na nekom od svojih čestih poslovnih putovanja. Bilo je to kao da ima sopstveni dom i decu, što je oduvek želela i zamišljala da će dotad već steći, samo da se sve nije izjalovilo.

Na dečje oduševljenje, Matje ih je često posećivao. Razdvojeni, pa razvedeni dok su deca još bila sasvim mala, Vanesa i on su uspeli da ostanu prijatelji uprkos različitostima i oboje su davali sve od sebe za blizance. Pjer i Olivija su se već sasvim navikli na život podeljen između roditelja i Engleske i Monaka, pa su naprosto prihvatili da njihova porodica jednostavno tako živi.

Prilike su se, naravno, promenile kad je pre osamnaest meseci Vanesa upoznala Ralfa, ali svi su vodili računa da blizanci budu srećni i da znaju da ih i majka i otac vole. Današnji obred venčanja trebalo je da učvrsti njihovo srećno porodično jezgro. Nanet ih je volela sve troje, a već je zavolela i Ralfa. On i Vanesa su bili kao stvoreni jedno za drugo.

Iznenada je svetlo koje je spolja obasjalo sobu trglo Nanet iz razmišljanja i vratilo je u sadašnjost. Bacila je pogled kroz prozor i ugledala Brajana, srećnog budućeg oca, kako ide dvorištem da poslednji put pre spavanja obiđe životinje u štali. Prethodno su mu blizanci pomogli da napuni jasle senom i sad, kad je Brajan otvorio vrata štale, Nanet su zapahnuли miris sena i kiselkast vonj krava koje zadovoljno preživaju.

Zamišljeno je navukla zavese i vratila se raspakivanju. Da li bi zaista mogla da okrene leđa svemu što je Vanesa za nju učinila i odbije da joj pomogne? Osim toga, šta joj preostaje ako ne pristane da vodi blizance u Monako? Znala je da bi je Peta prihvatila raširenih ruku kad bi rešila da se useli i trajno živi na farmi s njom i Brajanom. Ipak, oni će uskoro postati mala porodica, a zazirala je od pomisli da se preobrazi u ostarelu tetku usedelicu koja naprosto životari i nema sopstveni život.

Peta je bila u pravu kad je rekla da se Vanesa prema Nanet odnosi kao prema članu porodice, ali rođaci se razilaze i zbog manjih razloga, pa se Nanet plašila i da pomisli da izgubi vezu s Vanesom i blizancima samo zato što bi odbila da ode u Monako i suoči se s prošlošću.

Uzdahnula je. Pred njom je stajala velika, neočekivana odluka, a imala je tako malo vremena da razmisli o svim mogućnostima, sredi misli i donese ispravnu odluku. Mogla je samo da se nada da će joj dobar san pomoći da razbistri um i da će ujutru biti bliže odgovoru. Ako uopšte uspe da zaspi nakon svega.

3.

Miris sveže filter-kafe dočekaao je Nanet kad je te nedelje ujutru sišla u prostranu kuhinju. Peta je grančicama ruzmarina i čenovima belog luka špikovala veliki jagnjeći but da ga ispeče za ručak.

– Zdravo. Jesi li lepo spavala? Blizanci pomažu Brajanu da nahrani telad. Posluži se kafom. Znaš gde stoje pahuljice. Imaš dosta hleba za tost. Možeš li, molim te, da mi dodaš teglu s medom? Hoću malo da ga nakapljem po jagnjetini. Ponudila bih ti jaja sa slaninom, ali trenutno ne podnosim miris pržene slanine.

– Kafa i tost će biti sasvim dovoljni. Da ja posle priprelim povrće za ručak? – pitala je Nanet, dodajući sestri med.

– Hvala. Helen uvek insistira da donese desert kako ja ne bih morala da brinem o tome, bar tako kaže. Pre će biti da ne voli moje poslastice! Mislila sam da odemo u šetnju posle ručka, možda da odvedemo blizance do jezera. Helen voli da je Brajan nedeljom posle podne odvede u obilazak farme, kao što su radili dok je Albert bio živ. – Peta je uzdahnula. – Stvarno, Nanet, ponekad mi dođe da zadavim tu ženu, ali mislim da ima dobre namere. Činilo mi se da će sve biti bolje kad se konačno iseli. Da će opet voditi nezavisan život i ostaviti Brajana i mene malo na miru. – Odmahnula je glavom. – Zapravo se ništa nije promenilo. Svakog dana dolazi ovamo pod nekim izgovorom, a nedeljni ručak svake nedelje postao je ritual kojeg se čvrsto drži. Nisam sigurna kako ću se nositi sa svim „bapskim“

savetima kojima sam sigurna da će me zasipati. Stoga si mi ti potrebna ovde kao saveznik kad mališan stigne. – Peta je pogledala sestru. – Jesi li iole bliža odluci šta ćeš povodom Vane-sinog zahteva?

Nanet je odmahнула glavom. – Još se premišljam. Možda će mi poslepodnevna šetnja razbistriti glavu, pa ću bolje rasuđivati. – Tome se svakako nadala. Kao što je i očekivala, san joj je izmi-cao skoro čitave prethodne noći, pa se satima okretala i prevrtala po krevetu i bezuspešno pokušavala da donese odluku.

Helen je stigla taman kad je Peta stavila meso u rernu, i odmah iznela sumnju da će ono biti gotovo na vreme.

– Ja uvek stavljam meso u rernu najkasnije u deset. Za ručak je spremno tačno u jedan. A vi mladi se pak zgražavate na ustaljen raspored, jel' tako? Samo da znaš, kad beba stigne, brzo ćeš promeniti ploču.

– Helen, drago mi je što te opet vidim – brzo je rekla Nanet pre nego što je Peta uspela išta da kaže na svekrvinu kritiku. – Kako je u novoj kući? – Nije joj bilo jasno da li je Helenino podbadaње postalo gore otkad je glavnu kuću na farmi predala Brajanu i Peta, ili je ta žena oduvek bila tako... naporna.

– Drugačije je od onog na šta sam navikla, ali lepo se snalazim, hvala na pitanju. Čim Brajan završi još neke poslice, biću sasvim zadovoljna i spremna da se posvetim pomaganju Peta s prinovom. – Helen je iskosa pogledala Nanet. – A ti? Pamćenje ti se sasvim vratilo? – upitala je hitro. – U nedeljnim novinama sam nedavno videla sliku... kako se on ono zvaše? U svakom slučaju, tvog bivšeg verenika. Ruku podruku s nekom plavušom. Navodno je odnedavno ponovo sâm, pa se ne upušta u ozbiljne veze. Zakari – tako se zove.

– I ja sam videla tu sliku – rekla je Nanet tiho. – A što se tiče pamćenja, još se ne sećam ponečeg za šta mi kažu da se pre

tri godine dogodilo. Možda je tako i bolje – dodala je i naterala se da se osmehne Helen. – Inače sam dobro. Sad me izvinite, idem da vidim gde su blizanci. – Dok je izlazila, Nanet je Petsi usnama oblikovala reči: – Izvini. Videćemo se kasnije – pa zatvorila vrata kuhinje za sobom.

Posle pomalo usiljenog ručka, kao što je planirano, Nanet, Petsi i blizanci pošli su u šetnju do jezera na kraju farme. Blizanci su trčali ispred.

– Žao mi je što je Helen pretpostavila da ti se pamćenje sasvim vratilo – tiho je rekla Petsi. – I što je pominjala znaš već koga. Znam da teško podnosiš i jedno i drugo.

Nanet je umorno odmahнула glavom. – Ne brini. Volela bih da mi se vrati sećanje na ono veče, ali počinjem da verujem da se to nikad neće desiti. A što se tiče Zaka, e pa ne mogu zauvek da se krijem od vesti o njemu. – Otvorivši tešku kapiju kako Petsi ne bi morala da je preskače, kao što su to blizanci uradili, Nanet je rekla sestri: – Zapravo, mislim da su mi Helenine opaske pomogle da se odlučim. Od prošlosti ne mogu zauvek da bežim, pa ću zato – duboko je udahnula – potvrditi Vanesi da ću ići u Monako. Najzad, tu je Matje ako iskrсну poteškoće s blizancima, a i imaću ga kao prijatelja.

Međutim, te noći su se svom žestinom vratili košmari koji su Nanet proganjali mesecima i godinama posle nesreće.

Nanet je osećala kako joj vetar šiba u lice dok se suludom brzinom spuštala na skijama niz planinu. Adrenalin joj je kolao venama kad je po hućanju snežne lavine iza sebe shvatila da je sve brža i da guta sve pred sobom. Iz pluća joj se oteo užasnut vrisak. Ne može ovako da umre, ne...

– Nanet, Nanet, probudi se. Opet imaš noćnu moru – prodrimala ju je Petsi blago.

Nanetinim telom prostrujao je drhtaj kad je došla sebi.

– Evo, uzmi gutljaj. – Petsi joj je pružila čašu vode. – Šta je bilo ovog puta? Opet je neko čudovište provalilo u kuću? Zemljotres?

Nanet je odmahнула glavom. – Ne. Zasula me je snežna lavina. – Otpila je gutljaj vode, a Petsi ju je zamišljeno posmatrala.

– Dugo nisi imala košmare.

Nanet je klimnula glavom. – Znam. Nadala sam se da su konačno prošli – rekla je, a telo su joj i dalje potresali drhtaji.

– Terapeutkinja mi je prošlog meseca rekla da je dobar znak to što ih tako dugo nije bilo. Pitam se kako bi rastumačila noćasnju epizodicu? – dodala je Nanet, cvokoćući zubima. – Bilo je užasno.

– Stres zbog planiranja venčanja? A možda je zbog pomisli na povratak u Monako? – rekla je Petsi zabrinuto gledajući sestru. – Jel' ti hladno? Da ti donesem termofor?

– Ne, hvala. Za tren ću se opet uvući pod jorgan i brzo se ugrejati. – Nanet se nasmešila sestri. – Vрати se u krevet. Seti se da si u drugom stanju. Ne želim da imaš tamne podočnjake sutra, bolje rečeno... danas. – Pogledala je na sat na noćnom stočiću. – Izvini što sam te probudila.

– Ako si sigurna da si dobro – rekla je Petsi. – Mogla bih još malo da ostanem s tobom.

– Dobro sam. Vрати se u krevet – naložila joj je Nanet. – Ostaviću upaljeno svetlo neko vreme.

Petsi ju je uznemireno pogledala pre nego što je izašla i za sobom zatvorila vrata.

Kad je ostala sama Nanet je sela na ivicu kreveta i nekoliko puta duboko udahnula trudeći se da umiri uzdrhtalo telo. Nikad joj nije bilo lako da otera strah i užas koje su donosili košmari.

Dok je sedela tako i gledala noćnog leptira koji je kao općinjen svetlošću na stočiću mahnito leteo ukrug, slično su i njene misli lepršale oko najnovijeg košmara.

Već skoro tri godine su ti užasavajući snovi povremeno bili deo njenih noći. Od saobraćajne nesreće u kojoj ona – i Zakari Juart – umalo nisu poginuli.

Terapeutkinja, koju je na Petsin nagovor počela da posećuje kad su krenule noćne more prvih nedelja posle nesreće, bila je u pravu kad je rekla da će, kako vreme bude prolazilo, one biti sve ređe. Noćasnji košmar, međutim, bio je zaista zastrašujući. Gadan kao i svaki pre njega.

Polako je, sedeći tako, prestala da drhti, a osećaj propasti povukao se u podsvest. U noćasnjem košmaru postojala je još jedna dimenzija, nešto što je zaostalo kad se probudila.

Dok je jurcala niza strminu ispred lavine i vrištala od užasa, nije bila sama. Nejasna prilika bila je pored nje, i podsticala je.

Brže, brže, seti se, seti se...

Čega da se seti? Utučeno je u mislima ponovila ceo san, trudeći se da izvuče neko stvarno sećanje iz te epizode, ali mozak je odbijao da saraduje.

Umorno se uvukla pod jorgan i pružila ruku da ugasi svetlo. Nadala se da će ostatak noći proći mirno. Pošto je donela odluku i namerava da se vrati u Monako, biće joj potrebna snaga da prođe kroz uspomene koje će je narednih nedelja i meseci zasipati. Mogla je samo da se moli da je donela ispravnu odluku mada, istini za volju, šta bi drugo mogla da uradi?

Beleška o autoru

Dženifer Bonet je autorka preko dvadeset bestselera. Poreklom je sa zapada Engleske, ali sad živi u divljinama seoske Bretanje u Francuskoj.

**Knjige Dženifer Bonet u izdanju
Izdavačke kuće TEA BOOKS d.o.o. i
Izdavačke kuće Only Smiley
(digitalna i/ili štampana izdanja)**

Leto na Francuskoj rivijeri

Vila sunca i tajni

Jedno leto u Monte Karlu

Randevu u Kanu